

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. X. Vnitio Religiosa ad similitudinem Diuinæ quos gradus, & quas rex
complectatur, & ad quid inclinet vt in omnibus sit conformitas

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

bit, ac viuificabit; & eius in amore imitatio faciet te omnino perfectum; præcipuè, si oculos conijcias in alia exemplaria, quæ idem Dominus tibi ob oculos ponit de quibus in proximo capite agetur.

CAPVT X.

VNITIO RELIGIOSA AD SIMILITUDINEM DIVINÆ; quos gradus, & quas res complectatur; & ad quid inclinet; ut in omnibus sit conformitas.

RELIGIOSORVM INTER SE CONIUNCTIO & VNITIO, quæ ad eò perfecta prodit, dum sequitur & imitatur duo illa exemplaria in proximo capite posita: multò altiùs extollitur, si alia etiam imitetur, quæ Christus Dominus noster in Euangelio suo proposuit: amorem scilicet Dei erga nos; & æterni Patris ad Filium suum; & conunctionem, quam Filius habet cum æterno suo Patre, tresque Diuinæ Personæ inter se: unde ipsemet Christus Dominus noster, quæ homo amoris sui hausit perfectionem: quemadmodum ipse insinuauit, cum suis Apostolis dixit: *sicut dilexit me Pater, & ego dilexi vos*: Multò tamen ampliùs id significauit in oratione, quam ad Patrem suum fudit in ipsa nocte vltimæ cænæ, petens ab eo admirandam hanc vnitionem pro ipsis discipulis, similem illi, quam ipse cum Patre suo habebat. Et vt manifestaret magnam opinionem & æstimationem suam de illa, magna consideratione & rationibus repetijt quinque verbum illud: *b ut sint vnum*: quasi significare volens, hanc vnitionem quinque gradus præcellentes habere; & omnes illos, se optare, ac petere pro suis discipulis; sicut sensum iam declarabimus.

§. I. *Quinque gradus vnitionis.*

PRIMA VNITIO SIVE PRIMVS GRADVS vnitionis, quam petijt ipse Christus fuit intellectus & iudicij, propter vnã & eandem fidem: desiderans omnes conuenire in credendis eisdem veritatibus, & admittendis eisdem præceptis: sentientes, iudicantes, & loquentes bene de eis. Quamuis enim verum sit, vt ait S. Thomas: absque læsione Charitatis posse esse diuersa iudicia in materia opinionum, & rerum agibilium: Perfectio tamen huius vnitionis in hoc primo gradu, refugit iudiciorum contrarietatem, quæ prodijt à proprio iudicio cum proteruitia, & contentione. Hæc enim solet esse mater discordiarum, inimica vnionis voluntatum, & Christianæ pacis venenm. Ideoque Apostolus hanc vnitionem in suis epistolis valdè serid cõmendat, & nominatim Corinthijs, qui aliquas habebant diuisiones. *c obsecro, inquit, vos fratres per nomen Domini nostri Iesu Christi, vt id ipsum dicatis oes; & non sint in vobis schismata: siis autem perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia*: hoc est: procurantes summam conformitatem; quæ vobis erit possibilis; atq; si omnes eandem scientiam haberetis; & secundam epistolam

ad eol-

a Ioan. 15. 9.

b Ioan. 17. 11.

I.

2. 2. 9. 10. ad 2.

c i. Cor. 1. 10.

di. Cor. 13. 11

ad eodẽm sic concludit: *de cetero fratres, idẽm sapite, pacẽm habete, & Deũ pacis, & dilectionis erit vobiscum.*

2.

Ex Hoc primo gradu progreditur ad secundum, qui est magis substantialis, & consistit in vnitione cordium, & voluntatum, ratione eiusdem charitatis; quæ illos impellit ad se inuicem amandos, quasi multa corpora animam vnã haberent; & multæ animæ cor vnũ: ita vt conueniant in diligendis, & odio habendis eisdẽm rebus, iuxta Dei voluntatem. Eum in modum quo S. Lucas refert: *e multitudinis credentium fuisse cor vnũ, & animam vnã.* Hanc vnitionem coniungit Apostolus semper cum prima. Nam ad Romanos dixit: *Deũ patientia & solatii dei vobis id ipsum sperare in alterutrum secundum Iesum Christum: vt unanimes, vno ore, honorificetis Deum, & Patrem Domini nostri Iesu Christi.* Sed maxime scribens ad Philippenses aperuit quæ hanc vnitionem faceret dicens. *g Si qua consolatio in Christo si quod solatium charitatis si qua societas spiritus si qua viscera miserationis: implete gaudium meum vt idẽm sapiatis, eandẽm charitatem habentes, vnanimes, id ipsum sentientes; nihil per contentionem, nec per inanẽ gloriam facientes; non qua sua sunt singulis considerantes, sed ea qua aliorum.* Non potuit Apostolus amplius exaggerare desideria quibus tenebatur, vt hæc vnitio inter fideles floreret: quam reponendo in ea omne tuum solatium & gaudium; & tanquam certa indicia eam proponens, amoris & commiserationis, quam illi erga ipsum haberent. Et quid aliud est desiderare, vt omnes eandẽm habeant charitatem: quam quod superma hæc virtus eodẽm in omnibus fructus & effectus profetat, atque illa sola omnium voluntates dirigeret & gubernaret?

e Act. 4. 32.

f Rom. 15. 5.

g Phil. 2. 1.

3.

AD HANC secundam vnitionem perficiendam petijt Christus Dominus pro suis discipulis tertium gradum cui illa inniteretur. Est autem gradus hic, vnitionis omnium cum ipsomet Deo. Si enim omnes cum Deo sunt vniti, etiam erunt inter se; & si humanæ voluntates cum Diuina coniungantur, erunt etiam coniunctæ & vnitæ inter se ipsas. Vt autem celsitudinem huius vnitionis significaret, voluit tertio ob oculos proponere supremum exemplar, quod habere potuit, dicens: *h sicut Pater in me, & ego in te: & ipsi in nobis vnũ sint.* quod significabat, quemadmodum Pater & filius summam habent vnitionem in sensu, & voluntate, & in executione earum rerum, ita vt nulla sit in eis diuisio: & hæc vnitio oritur ex vnione suæ vnitate, quam habent in vna eademque essentia: quia sunt vnus & idẽm Deus: ita proportionaliter iusti haberent summam aliam vnitionem in sentiendõ, volendo & operando, siue exequendo quod Deus vult. Idque ex eo oriatur, quod omnes sint cum Deo vniti; vt vnus spiritus cum eo per hunc amorem perfectum. Ita vt eorum vnio non sit humana, sed diuina neque innitatur titulis carnis & sanguinis, sed sanctitatis ac Diuinitatis: accipi-

h Ioa. 1. 21.

en. 1.

entes tanquam exemplar summam illam vnitionem, quam Diuinæ personæ inter se ipsas habent.

SED vltius progressa est misericordia Saluatoris petentis pro suis *quartam* aliam vnitionem, magis specialem in ipsomet Christo vero Deo & homine, ratione eiusdem carnis etiam Diuinitate vnitæ: quæ datur omnibus in cibum in Sanctissimo Altaris Sacramento, de qua vnitione intelligunt SS. Cyrillus & Hilarius, quod Christus Dominus quarto loco dixit: *Et ego claritatem, quæ dedisti mihi, dedi eis: ut sint vnium sicut & nos vnium sumus.* Quasi dixerit: dedi eis in cibum, corpus meum coniunctum cum Diuinitate, quam tu mihi dedisti: vt in virtute huius cibi sint vnium mecum, & inter se, imitantes vnionem, quam nos habemus: Idem significare voluit Apostolus, cum dixit: *vnus panis, vnum corpus multi sumus, omnes qui de vno pane participamus.* Quid est multos esse vnum panem, nisi esse vnum Christum per imitationem? Nam quemadmodum omnes iusti realiter ac verè vnum eundemq; Christum sumunt, latentem sub diuersis Sacramentalibus speciebus, quæ etsi sint multæ, quod tamen later, non est nisi vnium: ita omnes sunt vnium in ipsomet Christo, participes eius spiritus, eiusque cælestium proprietatum,

VLTIMA magisque specialis vnitio est propter vnum eundemque statum perfectionis, in quo discipuli Christi sunt vnium inter se vt eum cum ea excellentia ac perpetuitate imitentur, qua possunt illum in terra imitari: & de hac dixit quinto: *k Ego Pater, sum in eis sicut tu in me: ut sint consummati in vnium: & cognoscat mundus, quia tu me misisti, & dilexisti eos, sicut & me dilexisti.* Et quid est, esse consummatos & perfectos in vnitione, nisi, vt omnes hos quinque gradus in se coniungant cum magna constantia & perpetuitate, ad similitudinem perfectæ vnitionis, quam Diuinæ Personæ inter se habent? sicut ipsi Apostoli coniunxerunt, & perfecti Religiosi coniungunt: qui perpetuis votis sese dedicant ad procurandam & conseruandam vnitionem hanc in omnibus suis gradibus: donec in ea vitam hanc finiant. Hæc ipsa vnitio testimonium præbet præsentis Christi Domini nostri inter illos. *l Nam vbi sunt (ait) duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum:* vt eorum vnitionem conseruem, eiusque feruorem perficiam. Eadem etiam vnio testimonio est, quod filius Dei missus fuerit in mundum à Patre suo: talis enim vnitio non potuisset fieri in terra potestate tantum humana: nisi ipsemet Deus eam inspiraret, & adiuuaret. Eadem quoque est indicium amoris Dei erga nos: quia vult nobis ea bona, in quibus magis sumus similes filio eius; & in vnitione, quam cum suo Patre habet. Eadem etiam efficit homines consummatos: obsignans in eis virtutes Christianæ perfectionis. Vnio enim multorum, obligantium se ad

4.

Lib. 11. in 10
ann. 1026.
Lib. 8 de
Trin.

Vide ibi To-
letum.
i vers. 2.
11. Co. 10. 17

5.

k vers. 23.

l Mat. 18. 20

manendum perpetuò in diuino obsequio, remotis perseverantiæ obstaculis, causa est, cur cum magna suavitate obtineatur vltima victoria, & corona. Id quod est in Religione valdè facile: Nam in ea profitentur Religiosi magis attentè ac sollicitè quinque illa, quæ hi gradus vnitionis efficiunt: subiectionem scilicet proprii iudicij, abnegationem propriæ voluntatis; & familiaritatem cum Deo per orationem; & frequentiam magis quietam ac piam sacre Communionis; & renunciationem rerum omnium, & inordinatorum ad eas affectuum: ex quibus dissensiones omnes oriuntur. Cum igitur vocatio religiosa eò dirigatur, vt hæc vnio procuretur in omni sua excellentia; non est parcendum labori quo ea obtineatur: sed semper ob oculos habendum, quod Apostolus dixit: *in Super omnia charitatem habete, quod est vinculum perfectionis: & pax Christi exulet in cordibus vestris, in qua & vocati estis in vno corpore.* Attendite, inquit, quod vestra vocatio sit, vt sitis vnum corpus mysticum, cuius partes sunt inter se summa cum pace & concordia vnitæ, sicut sunt partes ipsius corporis naturalis. Quam obrem super omnia contendite, vt in charitate excellatis: quæ vinculum est perfectissimum, quo virtutes omnes inter se ipsas colligantur; & easo cum ipso spiritu, & spiritus cum Deo, & voluntates omnium inter se mutuo colligantur & sic partes corporis mystici Ecclesiæ & Religionis sunt sibi magna cum læticia coniunctæ. Memento Religiose ait S. Bernardus: quod veneris ad Religionem, vt esses negotiator, & preciosas margaritas, virtutes scilicet, & bona spiritualia quæ teres nec contentus esto, si inferiora bona inuenieris; sed si maiora quæ & excellentiora perquire. Nil autem pretiosius inuenies vnitate, non igitur parcas omnibus cæteris propter eam obtinendam: sed ieiunijs, vigilijs, & orationibus audacter præfer vnitatem. Volo autem vt in ea quoque sic maneat: non quasi vnus ex omnibus, sed quasi cum omnibus vnus. Latum expande finem, & ex omni genere piarum affectionum claude intra viscera tua, vt omnibus omnia fias; & congaudere paratus & compati: gaudere cum gaudentibus, & flere cum flentibus: vt amorem & vnionem cum omnibus habeas.

§. 2. *Alia etiam complectitur Vnitio Religiosa.*

EX D I C T I S licet aliqua magis particularia deducere, quæ Religiosorum coniunctio siue vnitio complectitur; & conferant vt illa conseruetur inter subditos & Prælatos antiquos & novos; & vnuersum inter maiores, minores, & æquales, cum vera & solida Charitate. Cuius spiritus, vt ait Sapiens, *unicus est, & multiplex*: sed eius multiplicitas dirigitur ad vnitatem; ad quam in singulis Religionibus efficit tres admirandos spiritus. Spiritum scilicet filij humilis, obedientis, suisq; maioribus planè subiecti; spiritum Patris zelantis, ac solliciti de bono minorum; & spiritum ver-

fratris

in Colo. 3:15

Ser. 26 par. 11

a Sap. 7:22

fratris affabilis, & iucūdi cū suis æqualibus. Et hac ratione charitas coniunctos illos retinet, vnūquemq; cū omnibus, & omnes cū vnoquoq; tanquā patres, filios fratres in Christo: cuius gratia & cognatio spiritualis non est minus efficax ad vnienda corda, quam ipsa natura & cognatio carnalis.

PRÆTEREA Charitas omnibus Religiosis communicat spiritum quendam valde zelosum rerum communium, in quibus omnes meritò debent esse concordēs. ligat enim eos funiculo triplici, qui valdè fortiter illos constringit. Nam ligat illos obseruantia vnius eiusdemque Professionis, & Regula: & illi colla sua demittunt, vt idem iugum sumant. Et quemadmodum iugum bouēs vnit qui illud portant: ita lex & Regula corda vnit, eam obseruantiam, quia omnes opponunt humeros ad eadem onera portanda. iuxta illud cuiusdam Prophetæ dicentis: *b seruient ei humero vno*, ita vt nec discordent, nec alter ab altero se separet. Etiam illos facit conformes, vt accurrant ad omnia opera ipsius Communitatis Religiosæ, non quærentes priuilegia, aut exemptiones pro libitu suo: & ita conseruatur omnium coniunctio, & vnio. Nam vt alius Prophetæ dixit: *c nunquid ambulabunt duo pariter nisi conuenierit eis?* hoc est, non poterunt multi simul esse, qui non sint concordēs. Ac denique illos inducit, & facit esse contentos loco, officio, & occupatione quæ cuius euenerant in communem omnium vsum; magis attendendo ad commune bonum quam ad propriam vtilitatem. Nam vt S. Augustinus dixit, charitas de qua dicitur, quod non quærat quæ sua sunt, præfert communia priuatis; & non contra propria communibus. Et quando omnes Religiosi in his tribus conueniunt, sunt perfectè inter seiplos vniti, ob integrā conformitatem in eodem modo vitæ. Quam vnitionem declarauit Spiritus factus tribus similitudinibus valdè iucundis in libro Canticum, loquens de partibus sponsæ suæ Ecclesiæ, quæ sunt maximè vnitæ, quales sunt Religiosi. Primum eas confert cum *d crine colli*, siue lintheo quodam capillari, quod tanquam collare circumdat collum eius. In quo, si bene attendamus, duplex est vnio: altera naturalis omnium capillorum, qui in eodem capite sunt radicati: quam tamen seruant etiam cum sunt sparsi: ac propterea altera additur coniunctio artificialis: qua coniunguntur, & colligantur aliqua vitta sericâ, aut alij cum alijs contextuntur, & infertis gemmis aliquibus, & pretiosis lapidibus, efficitur pulchrum quoddam collare, cuius olim erat vltus Propter primam vnionem iusti sæculares conferuntur cum crinibus, quatenus vniti sunt capiti suo, qui est CHRISTVS; & hac vnitione seruata, parguntur in varios status, & officia, voluntatemque obtinendi multa bona temporalia: & ita ait Ecclesiæ: *e capilli tui sicut greges caprarum, quæ ascenderunt de monte Galaad*. greges caprarum sunt iusti, qui pascuntur in monte Galaad, doctrina scilicet CHRISTI DOMINI nostri. quamuis

c Soph. 3. 9.

c Amos 3. 3.

In Re. c. 17.

I.
d Cant. 4. 9.Vide Mart.
Dei. Rio.

b Cant. 4. 1

instar caprarum non semper sunt ita coniuncti, vt non se ab inuicem separent, & ad varia studia animum adijciant. At Religiosi comparantur cum lintheo capillari: nam supra coniunctionem & vnitionem, quam habent cum capite suo Christo Domino, aliam addunt specialem, magisq; arctam. cum et gratia vocationis Religiosæ ligant sese vitta Professionis ac Regulæ: quod vinculum est perfectionis, sicut ipsa charitas; & sese alij cum alijs texunt per auxilium: quod in suis exercitijs mutuo sibi impendunt. Et ex omnibus conficitur collare quoddam, quod Ecclesiæ collum admirabili Obedientiâ, & subiectione, gemmisque variarum virtutum exornat. Ita vt cælestis eius sponsus dicat: *vulnerasti cor meum, soror mea sponsa; vulnerasti cor meum in crimine collisui*, siue lintheo capillari, quo circumdatur collum tuum. Summe enim placet mihi vnio, quam video in tuis Religiosis; & pulchritudo que ex ea tibi accedit. Etiam dicit eidem Ecclesiæ: *vulnerasti cor meum in vno oculorum suorum*: quam enim æqualitatem & conformitatem natura dedit oculis; dedit etiam Diuina gratia Religiosis, qui sunt perfecti. Vterque enim eundem occupat situm, & locum in alto, habentque idem operculum & clausuram similem, magnaque conformitate munus suum exercet, easdem res aspiciunt, & idem de illis sentiunt ac iudicant: simul aperiuntur & clauduntur; vigilant, aut dormiunt; eleuantur aut demittuntur; & ad idem latus simul se vertant. vt nulla inter eos sit dissensio. Quid igitur aliud est Religio: nisi vnio multorum oculorum valde sibi conformium in habitu & professione; adeoque inter se concordium, vt statim atque signum datur, aut pulsatur campanula, omnes surgant aut incumbant; eant ad chorum, ad triclinium, ad sua officia? Quæ quamuis distincta sint & varia: ad vnum tamen omnes finem tendunt, accurrunt enim omnes simul, quisque cum eo, quod ad ipsum spectat, vt illud obtineat: ita vt inter eos non sit iudiciorum diuersitas, quæ turbet cordium vnitionem, & pacem conscientiarum. Et quemadmodum quæcunque festuca etiam minima in altero oculorum existens tantam adfert inquietudinem, vt donec extrahatur, nulla sit requies: ita quæcunque adhit in vno Religioso turbatio, ita omnes torquet; vt non quiescant, donec illud offendiculum remoueant.

3. AN PLIUS hoc explicat tertia Spiritus sancti comparatio, qua dicit: *Dentes tui sicut greges tonsurum ouium*. Per dentes intelligens (vt ait S. Bernardus) ordinem Religiosorum, propter magnam similitudinem, quam in rebus Religionis suæ cum eis habet. Quemadmodum enim duo sunt ordines dentium, alter in parte inferiori, qui mouentur ad cibum masticandum & trandum; alter in superiori parte, qui quiescunt; & in vtroque est magna dentium varietas; alij enim sunt maiores, alij minores, aut æquales; & quisque proprium locum occupat valde firmiter, & cum tanta inter se vnione, vt

nihil

f. Cant. 4.9.

2.

3.

Serm. 63. ex partibus.

nihil pati possint inter vnum & alterum, donec extrahatur: Ita in ipsa Religione ex Diuino Consilio sunt varij ordines personarum, quæ aut gubernant, aut exequuntur: & quisque suam stationem occupat, tenetque cum magna animi quiete & firmitate, ita vt non sit inter illos discordia. Et quælibet occasio alicuius offendiculi, aut dissensionis summam eis adfert inquietudinem ac dolorem; nec quiescunt donec illam remoueant. Ac propterea non comparauit dentes sponsæ gregibus caprarum redeuntibus ex pascuis, non nihil sparsarum; sed gregibus tonsarum ouium ascendensium de lacuacro: quæ valde se coniungunt, & quasi alix alijs cohærent, vt mutuo se foueant, vt superius dicebamus. & omnes, inquit, ascendunt gemellis fœtibus, & sterili non est inter eas. Vnusquisque enim Religiosus, si sit qualis esse debet, contendit, vt in duobus actibus amoris, Dei & proximi, excellat: qui sunt quasi vterini fratres, & semper simul incedunt. Exercent se etiam in actibus aliarum virtutum, quæ animam & corpus perficiunt; & in operibus, quæ sunt de præcepto, & de consilio; ac denique in bene agendo semper coram Deo & hominibus. Et cum hac fecunditate suam conseruant vnionem: sicut cum adest sterilitas, facile illa læditur, ac sensim perit. Charitas enim non vult esse otiosa, & si perfecta sit, non patitur horum gemellorum & fructuum diuisionem, quando vterque pertinet ad perfectionem statûs, vt iam videbimus.

Trac. 3. c. 11. § 12.

CAPVT XI.

PERFECTA CHARITAS OPPONIT SE DISSENSIONIBUS, & inordinatis amicitijs, quas falsa & imperfecta fouet.

VAMVIS VERVM SIT, OMNES IUSTOS obtinere posse & conseruare perfectam vnionem, quam Saluator noster pro illis petijt: negari tamen non potest, quin sint in sæculo multæ occasiones eam discindendi; & in Religione multo plures ad eam conseruandam. Cuius rei mirabilis præcessit figura in solenni illo sacrificio, quod Abraham obtulit Deo Domino nostro: ex eius mandato accipiens

tria animalia a vaccam scilicet, capram, & arietem, & duas aues, turturem & columbam. Et animalia ipsa diuisit per medium, & vtrasque partes contra se altrius posuit, vnâ scilicet ad vnum latus, alteram ad alterum; aues autem non diuisit. Cumq; descenderent volucres alix rapaces, vt corui & vultures super cadauera, abigebat eas Abraham. Est autem verisimile illas accurrisse: vt cadaue-

Gen. 15. 10

Kkkk 3 ribus